

Проговорићу, јер неко мора, јер ако неко не проговори – проговориће камење. Небојша Медојевић је лажни миротворац и лажни опозиционар. Он је нова паклена политичка подвала српском народу, свим православнима и свим обесправљенима у Црној Гори. И то треба да знају сви Срби, сви православни и сви обесправљени у Црној Гори, а нарочито они који су га гласали након референдума.

Медојевић хоће српске гласове, а није Србин. Он прича о грађанској демократији, али је национални Црногорац и тражи српске гласове. Уз то, он подржава удбашку антицрквену организацију проклетог распопа Дедејића и отворено је назива Црквом. И он и већина високих функционера његовог Покрета за промјене су истовремено и чланови или присталице те организације. Представља се као љути опозиционар, а био је кључни човјек који је помогао диктаторском подгоричком режиму, огрезлом у криминалу, корупцији и непотизму да усвоји антисрпски дискриминаторски устав. Тим уставом је изједначен српски језик са тзв. црногорским језиком, а Црква као уставна категорија избрисана, што се није десило чак ни у комунистичкој диктатури. И још прије неки дан каже његов саборац Горан Ђуровић: *Не можемо побјећи од чињенице да црногорска православна црква постоји и да има своје вјернике на које по нама треба гледати као на браћу по вјери и којима треба пружити руку помирења.*

Руку помирења бјелосвјетским хохштаплерима што их је удба скупила с коца и конопца и наоружала ћускијама и бургијама да јуришају на православне светиње по Црној Гори? Хоће, дакле, Медо да у исту раван доведе Бога и ђавола, истину и лаж, свјетлост и мрак, Цркву Христову и удбу; би да Светог Саву, Светог Василија и Светог Петра Цетињског изједначи и побарабари с проклетим царом Дукљаном.

Ако, вели Медојевић, СПЦ ћути о злочинима који су рађени у име српске нације, ако подржава и покрива оптужене за ратне злочине, ако учествује у политичкој хајци против покојног премијера Зорана Ђинђића, који је покушавао, без обзира на све недостатке, да Србију модернизује и убаца је у воз за Европу – онда црква унутар себе мора да преиспита своје дјеловање и види да ли је оно допринијело поправљању стања, или је нацију бацило пар стотина година уназад.

Ово је његова изјава објављена у медијима 26. марта 2005. године, док је још био НВО Медојевић И сад се намеће реторичко питање: да ли је ово саопштење каквог послеријатног ознаша с кожним капутом, или изјава човјека који за себе тврди да је опозиција Ђукановићевом режиму?

Црногорска владајућа елита нема идеолошки и политички капацитет да иазађе на крај са Српском православном црквом.

Ко мисли да је васкрснуо Моше Пијаде и ово изјавио, вара се. Ово је Небојша Медојевић

казао у разочарењу што је црногорски режим под притиском званичне Србије морао љетос да дозволи владици милешевском Филарету да уђе у Црну Гору.

А Београдском «Куриру» је у јануару 2006. године казао и ово: *Лидер у држању говора са политичком конотацијом је митрополит црногорско-приморски Амфилохије. Најкоректнији су представници муслиманске вјерске заједнице који увијек позивају на мир и толеранцију.* Хоће, дакле, да маровићевско-језуитским начином каже како митрополит Амфилохије позива на немир и нетолеранцију, биће на крв и нож, на рат и покољ иновјераца. И, да би чудо било веће, има Срба који тумарају за њим и не размишљајући о овим његовим лажима. Медојевић је, да подсјетимо и то, у тренуцима кад је власт била на мукама око устава, кад је Мишко Вуковић којевитезао како се може десити катастрофа ако предлог устава оде на референдум, изјавио како би се у том случају све свело *не на кључна, већ на питања језика и цркве, односно она око којих се не треба схваћати.* Тиме је јасно поручио да је оно што је за опстанак српског народа у Црној Гори најбитније – њему споредно. А, уствари, ни њему то није споредно већ напротив главно, јер је управо то оно што треба сломити да би се учврстила антисрпска државолика творевина. А нама православним Србима поручује како је то споредно и убјеђује нас да су за нас најважније његове бајке о Европи и тајкунима и картелима, као да то нијесмо од СНП-а слушали ево читаву деценију.

Због тога на предстојећим предсједничким изборима режим не би могао добити бољи поклон од Медојевићевог устоличења на трону лидера опозиције. Јер, то би значило нову маргинализацију српског народа, нову наркозу којом би Србима у Црној Гори били отупљени рефлекси националног самоодржања. Они играју на Медојевићеву карту с прошлих парламентарних избора: српски бијес на политику Предрага Булатовића и надају се да ће Медо због тога бити нови Булатовић. И због тога га не мичу с њихових медијских дукљарника. А ако би, не дај Боже, Медо побиједио на тим изборима, то би значило: послјије Мила – Мило, или чак још и горе. Јер, Медојевић то намјерава да постигне играјући на карту економско-социјалне демагогије, причама како је најважнији економски просперитет грађана које по том основу дискриминише режим. А неће да каже да су ти дискриминисани грађани у деведесет одсто случајева Срби. И да су дискриминисани баш због тога што су Срби. Кад предсједник Црне Горе буде Србин, а премијер Црногорац, или обрнуто, кад трећина чланова Владе буду Срби, кад буду трећина судија, директора основних и средњих школа, полицајаца..., кад буду трећина у свим државним органима и институцијама, кад у Црној Гори као услов за иоле нормалну егзистенцију буде укинута одрицање од српског имена, ето економског опоравка дискриминисаном српском народу. Али, Медо то неће, јер га његова политичко-национална рачуница учи да Србе заводи за Голеш планину. У случају да он буде нови Ђукановић српска дјеца ће морати да уче Чиргићеву абецеду и тзв. црногорски језик а православни вјерници да предају најмање пола или чак сву црквену имовину распопу Дедеићу. А онда нека се Срби у Црној Гори спреме да полако постају

Медојевићево лажно миротворство

Пише: Рајо Војиновић
понедељак, 14 јануар 2008 16:49

дукљанско-монтенегрински Црногорци. И да и даље лижу празне тањире, док тајкуни, који су сви листом национални Црногорци, које Медо тако грлато критикује, буду и даље уживали у глембајевском новцу згнуптом у процесу транзиције.

И док Медојевић и његови ових дана критикују московског патријарха Алексија који, веле, не разумије како је у оваквој Црној Гори најтеже имати помирителску улогу, ваља се сјетити Христових ријечи који је таквима као што су они говорио:

Фарисеју слијепи, очисти најприје изнутра чашу и здјелу да буду и споља чисте. Тешко вама књижевници и фарисеји, лицемјери, што сте као окречени гробови, који споља изгледају лијепи, а унутра су пуни костију мртвачких и сваке нечистоте. (...) Змије, породи апсидини, како ћете побјећи од осуде за пакао?

Цетиње, 14. јануара 2006. године